RZEŻĄCZKA

STOP

POWIEDZ STOP RZEŻĄCZCE. SPRAWDŹ, JAK ZAPOBIEGAĆ I LECZYĆ. WEJDŹ NA AIDS.GOV.PL Bezpłatne, drukowane wydawnictwa Krajowego Centrum ds. AIDS można zamówić, pisząc na adres:

> ul. Samsonowska 1, 02-829 Warszawa

> > lub

aids@aids.gov.pl tel. 22 331 77 77

Elektroniczne wersje wszystkich publikacji wydanych przez Krajowe Centrum ds. AIDS znajdują się na stronie internetowej aids.gov.pl

RZEŻĄCZKA

Przyczyną rzeżączki jest
bakteria - dwoinka rzeżączki
(Neisseria gonorrhoeae).
Jest ona bardzo wrażliwa na
temperaturę, tlen w powietrzu,
światło słoneczne, wysuszenie,
środki dezynfekcyjne
czy zwykłe mydło lub płyn
do mycia naczyń, dlatego
do zakażeń praktycznie
nie dochodzi w życiu
codziennym (praca, dom).

Zakażenie dwoinką rzeżączki jest drugą, po *Chlamydia trachomatis*, najczęściej występującą chorobą przenoszoną drogą płciową.

Do zakażenia rzeżączką u osób dorosłych dochodzi wyłącznie drogą kontaktów seksualnych.

Ryzyko zakażenia zależy od płci i jest większe u kobiet niż u mężczyzn. Ocenia się, że podczas kontaktu dopochwowego wynosi ono dla kobiet 60-90%, a dla mężczyzn 20-40%.

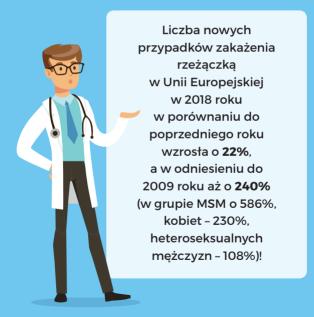
W populacji mężczyzn mających kontakty seksualne z mężczyznami (*men having sex with men*, MSM) często stwierdza się jednocześnie zakażenie cewki moczowej, gardła lub odbytu.

Szczególnie częstą, choć lekceważoną drogą zakażenia rzeżączką (kiłą również) jest kontakt oralny.

Do zakażenia może dojść w przypadku każdego rodzaju kontaktu oralnego (łatwiej podczas *fellatio* niż *cunnilingus*).

Liczba nowych zakażeń w Polsce, Unii Europejskiej i USA stale rośnie. Na ryzyko zakażenia dwoinką rzeżączki szczególnie narażona jest populacja MSM.

Zakażenie rzeżączką zwiększa ryzyko zakażenia HIV. Np. osoba zakażona rzeżączką odbytu (również bezobjawową) ma ponad czterokrotnie większe ryzyko zakażenia HIV (dla porównania w przypadku *Chlamydia trachomatis* – 1,6 razy większe ryzyko).

W przeważającej większości przypadków rzeżączka jest **zakażeniem miejscowym**, ograniczającym się do cewki moczowej, szyjki macicy, odbytu, gardła i spojówki oczu.

Około 10% mężczyzn oraz ponad 50% kobiet przechodzi zakażenie narządów płciowych bezobjawowo. W przypadku zakażenia gardła przebieg bezobjawowy jest możliwy nawet u 90% osób.

Cewka moczowa u mężczyzn	Szyjka macicy	Odbyt / odbytnica	Gardto
Objawy pojawiają się u ponad 90% mężczyzn po 2–8 dniach od zakażenia.	Objawy pojawiają się tylko u 50% kobiet po 7-14 dniach od zakażenia.	W przeważającej większości przebiega bezobjawowo.	Objawy występują u mniej niż 10% zakażonych osób
Pierwszy objaw: uczucie pieczenia w ujściu cewki moczowej nasilające się podczas oddawania moczu. Następnie pojawia się obfita i ropna (żółta) wydzielina z cewki moczowej (u 25% zakażonych	Pierwszym objawem są ropne upławy, a jeśli są obfite, dochodzi do podrażnienia, pieczenia i szczypania w okolicy krocza. Nieleczone zakażenie - wtórne zajęcie cewki i pęcherza moczowego. Objawy: · pieczenie i ból podczas oddawania moczu: · zwiększone parcie na mocz oraz potrzeba częstszego jego oddawania:	Jeśli wystąpią objawy, to mogą być bardzo niespecyficzne: • niewielkie swędzenie lub pieczenie w okolicach odbytu: • obecność skąpej, lepkiej, śluzowo-ropnej wydzieliny, czasem z domieszką krwi: • tępy ból w okolicy analnej nasilający się podczas defekacji:	Objawy nie różnią się od zwykłego zapalenia gardła.

POWIKŁANIE NIELECZONEJ RZEŻĄCZKI

U mężczyzn największe nasilenie dolegliwości obserwuje się w ciągu pierwszych **2 tygodni** od zakażenia, po czym ulegają one stopniowemu zmniejszeniu aż do całkowitego zaniknięcia.

Po ustąpieniu objawów większość mężczyzn, która nie otrzymała skutecznej antybiotykoterapii, nadal jest zakażona dwoinką rzeżączki.

Brak leczenia może prowadzić do zajęcia tylnej części cewki moczowej, gruczołu krokowego, najądrzy i w konsekwencji do zmniejszenia płodności aż do całkowitej bezpłodności.

Powikłaniem nieleczonej rzeżączki u kobiet mogą być stany zapalne miednicy mniejszej prowadzące do zapalenia narządów miednicy mniejszej (pelvic inflammatory disease, PID) i ostatecznie do bezpłodności lub ciąży pozamacicznej.

Do bardzo rzadko
występujących
powikłań u obu płci
należą np. zapalenie
tkanki okołowątrobowej
(zespół Fitza, Hugha i Curtisa)
czy rozsiane zakażenie
rzeżączkowe (disseminated
gonococcal infection, DGI)
objawiające się zapaleniem
stawów (zespół stawowoskórny, sexually acquired
reactive arthritis. SAR).

Osoba nieleczona lub taka, która otrzymała niewłaściwe leczenie, może być nadal zakażona i zakażać kolejnych partnerów seksualnych, jeśli nie stosuje prezerwatywy podczas wszystkich rodzajów kontaktów seksualnych.

U noworodków urodzonych przez kobiety zakażone dwoinką rzeżączki może rozwijać się zapalenie spojówek.

Obecnie preferowaną metodą diagnostyki zakażenia rzeżączką – niezależnie od jej lokalizacji i przyczyny – jest **badanie genetyczne** (molekularne) wykonane metodą NAAT (*Nucleic Acid Amplification Tests*), np. PCR. Jeśli nie masz objawów, badanie możesz wykonać po **minimum 2 tygodniach** od ostatniej sytuacji ryzykownej.

Zaleca się również **wykonanie posiewu**. Metoda ta jednak służy **do oceny lekooporności** dwoinki rzeżączki, a nie rozpoznania zakażenia.

Badanie diagnostyczne należy wykonać u każdej osoby, nawet **niemającej objawów**, która w przeszłości odbywała kontakty seksualne (oralne, dopochwowe i analne) bez prezerwatywy z inną osobą, która również miała sytuacje ryzykowne.

Miejsce pobrania materiału (cewka moczowa, szyjka macicy, gardło, odbyt) zależy od rodzaju kontaktów seksualnych.

Leczenie polega na podaniu antybiotyku. Schemat terapii zależy od obowiązujących wytycznych. Obecnie stosowane jest następujące leczenie niepowikłanych zakażeń: jednorazowe podanie dwóch antybiotyków – domięśniowy zastrzyk z ceftriaksonu (dawka 1 g) oraz doustnie zażyta azytromycyna (dawka 2 g).

Terapia łączona pozwala na zmniejszenie ryzyka rozwoju lekooporności. Już od kilku lat są na świecie opisywane przypadki niepowodzenia w leczeniu – dwoinki rzeżączki były oporne na wszystkie powszechnie dostępne antybiotyki.

Najwięcej tego typu zakażeń stwierdza się w Azji Południowo-Wschodniej. W Unii Europejskiej w 2018 roku wystąpiły aż trzy przypadki zakażenia rzeżączką lekooporną (w 2016 i 2017 roku nie wystąpiły) – dwa w Hiszpanii i jeden w Niemczech.

Szczepy dwoinki rzeżączki oporne na powszechnie stosowane antybiotyki najczęściej stwierdza się w grupie **heteroseksualnych mężczyzn**.

Podanie dwóch antybiotyków umożliwia leczenie innych, równocześnie występujących, a nierozpoznanych zakażeń przenoszonych drogą płciową (w Unii Europejskiej w 2018 roku 22,2% osób zakażonych dwoinką rzeżączki było równocześnie zakażonych Chlamydia trachomatis).

Po min. 2 tygodniach od zakończonego leczenia należy zawsze wykonać badanie kontrolne. Pozwala ono na upewnienie się, że leczenie było skuteczne i nie doszło do zakażenia szczepami lekoopornymi (zdarza się, że antybiotyk tylko zahamował infekcję, zmniejszył ilość dwoinek rzeżączki, jednak osoba jest nadal zakażona).

U każdego zakażonego rzeżączką należy wykonać badania w kierunku następujących zakażeń przenoszonych drogą płciową:

- HIV (dwukrotnie testem IV generacji: w dniu zgłoszenia się na badanie oraz 6 tygodni od ostatniego ryzykownego kontaktu seksualnego);
- kity (dwukrotnie: w dniu zgłoszenia się na badanie oraz 6 tygodni od ostatniego ryzykownego kontaktu seksualnego);
- wirusowych zapaleń wątroby typu B i C (dwukrotnie: w dniu zgłoszenia się na badanie oraz 3 miesiące od ostatniego ryzykownego kontaktu seksualnego);
- Chlamydia trachomatis i Mycoplasma genitalium (tylko w dniu zgłoszenia się na badanie).

INFORMOWANIE PARTNERÓW

Bardzo ważne jest **jednoczesne leczenie** osoby zakażonej oraz jej **partnerów/partnerek seksualnych**, z którymi miała kontakty seksualne bez prezerwatywy w ciągu 3 miesięcy przed wystąpieniem objawów.

Przed zakażeniem dwoinką rzeżączki chroni prezerwatywa oraz inne metody barierowe. Muszą one jednak być prawidłowo i konsekwentnie używane podczas każdego rodzaju kontaktu seksualnego, również oralnego. Zawodzą jedynie, jeśli pękną lub zsuną się w trakcie stosunku.

Zaleca się również **regularne** (minimum jeden raz na 3-6 miesięcy) **badanie osób aktywnych seksu-**

alnie, zwłaszcza w przypadku kontaktów seksualnych (także oralnych z osobami podejmującymi zachowania ryzykowne.

Zaleca się wykonanie badania diagnostycznego przed rozpoczęciem współżycia z nowym partnerem seksualnym. Więcej informacji o rzeżączce i innych zakażeniach przenoszonych drogą płciową znajdziesz na stronie aids.gov.pl

Znajdź nas na Facebooku: facebook.com/kcaids

Jeśli chcesz porozmawiać z ekspertem na temat HIV/AIDS lub innych zakażeń przenoszonych drogą płciową, możesz:

⊠ napisać do Poradni Internetowej HIV/AIDS: aids.gov.pl/pi/ lub • zadzwonić

do Telefonu Zaufania HIV/AIDS

800 888 448

(połączenie bezpłatne)

i 22 692 82 26

(połączenie płatne zgodnie z taryfą operatora)

Autor: dr Łukasz Łapiński

Konsultacja merytoryczna: Prof. dr hab. n. med. Joanna Narbutt

Redakcja językowa: Iwona Gasior

Projekt graficzny: OKOVABI Katarzyna Jackiewicz

Egzemplarz bezpłatny sfinansowany przez Krajowe Centrum ds. AIDS ze środków Ministerstwa Zdrowia

> Ministerstwo Zdrowia

Wydanie I, Warszawa 2022 r. Copyright © Krajowe Centrum ds. AIDS